

ARALUENAS, PIKTA IR KELTIKA

643 BENDROSIOS EROS METAI

*Skiriu Katerinei ir Taileriui:
ačiū už viską.*

Be abejo, žirgą ir raitelį pirmas pastebėjo Trūkis. Jis palenkė ausis į priekį, ir Vilis veikiau pajuto, nei išgirdo tylų gurgesį į statinę panašioje žirgelio krūtinėje. Tai nebuvo pavojaus ženklas, ir Vilis suprato, kad Trūkis užjuoto pažįstamus. Pasilenkęs į priekį paplekšnojo per gauruotus karčius.

– Šaunuolis, – tyliai pagyrė. – Kur jie?

Jau numanė, kur galėtų būti žirgas su raiteliu. Spėjimas tuoj pasitvirtino: už šimto metrų iš už medžių išėjo aukštas raitelis ant bėrio ir sustojo kryžkelėje. Trūkis vėl prunkstelėjo ir pakinkavo galva.

– Gerai. Matau.

Jis švelniai palietė Trūkį kulnais, ir arkliukas iškart atsiliepė: risčia įveikė nuotolį iki žirgo ir raitelio. Bėris sveikindamasis suprunkštė, Trūkis atsakė tuo pačiu.

– Gilanai! – artėdamas linksmai sušuko Vilis.

Aukštasis žvalgas pamojo ranka ir šypsojosi, kol Vilis su Trūkiu atidundėjo iki jo.

Abu žvalgai pasilenkė balnuose ir sumušė dėšines.

– Džiaugiuosi tave matydamas, – tarė Gilanas.

– Ir aš. Taip ir pamaniau, kad čia tu. Trūkis jau prieš porą minučių pranešė, kad netoliese esama draugų.

– Mažai kas praspūsta pro akis tam tavo gauruotam mažiui, ar ne? – linksmai paklausė Gilanas. – Ko gero, tik dėl to per pastaruosius kelerius metus likai gyvas.

– Mažiui? – atšovė Vilis. – Ir Ugnius neatrodo labai panašus į karo žirgą.

Tiesą sakant, Ugnius buvo šiek tiek ilgesnių kojų nei vidutinis žvalgų žirgas ir šiek tiek grakštesnis. Vis dėlto, kaip ir visi šios veislės arkliai, Gilano bėris buvo gerokai smulkesnis už didžiuosius karo žirgus, kuriais karalystės riteriai jodavo į mūšius.

Kol du jauni žvalgai erzino vienas kitą, žirgai, regis, irgi šnekučiavosi: prunkštė ir linksėjimais palydėdavo nepiktas arkliškas pašaipėles, kurias jie, be jokios abejonės, laidė vienas kitam. Išties atrodė, kad žvalgų arkliai bendrauja, ir Gilanas smalsiai pasižiūrėjo į juos.

– Kažin, ką jie ten plurpia? – susidomėjo jis.

– Manau, Trūkis ką tik pareiškė užuojautą Ugniui, kad jam tenka nešioti tokį smailų kaulų maišą, – atsakė Vilis.

Gilanas jau žiojosi atsikirsti, bet, keista, tą akimirką Trūkis smarkiai pakinkavo galva ir abu žirgeliai įsmeigė akis į Gilaną. Tai atsitiktinumas, tarė sau aukštasis žvalgas. Ir vis dėlto atrodė nesuprantama, kad jie tai padarė tą pačią akimirką.

– Žinai, – tarė jis, – mane apėmė keistas jausmas, kad tu teisus.

Vilis pažvelgė į kelią, kuriuo ką tik atėjo, paskui į priešingą pusę, ten, iš kur pasirodė Gilanas.

– Holto nė kvapo?

Gilanas papurtė galvą.

– Pralaukiau beveik dvi valandas, bet jis nepasirodė. Keista, juk jam kelias trumpiausias.

Buvo kasmetinio žvalgų susirinkimo diena, trys žvalgai paprastai susitikdavo šioje kryžkelėje už kelių kilometrų nuo Susirinkimų aikštės, kad drauge įveiktų likusį kelią. Kol Vilis buvo Holto mokinys, čia jiedu susitikdavo su Gilanu. Prieš antrą Vilio susirinkimą Gilanas pamėgino surengti pasalą senajam mokytojui, bet Vilis sužlugdė jo kėslus. Vėliau Vilis perėmė Uolynės feodą, o Gilanas buvo paskirtas į Norgeitą, bet jie ir toliau laikėsi senojo papročio.

– Ar dar lauksim? – paklausė Vilis.

Gilanas gūžtelėjo pečiais.

– Jei jo čia nėra, kažkas jam sutrukdė. Taigi galime joti statytis palapinių.

Jis vos palytėdamas kulnu paragino žirgą. Vilis padarė tą patį, ir abu nuėjo greta.

Netrukus pasiekė Susirinkimų aikštę. Tai buvo didoka miško proskyna iškirtais krūmokšniais. Aukšti medžiai palikti, kad po jais žvalgai galėtų statytis žemas vienvietes palapines.

Jie pasuko į įprastą savo vietą, pakeliui sveikindamiesi su kitais žvalgais. Žvalgų tarnyba buvo glaudi bendruomenė, dauguma pažinojo vieni kitus vardais. Atjoję nusliuogė nuo arklių, nubalnojo ir iššukavo po ilgus kelionės. Vilis paėmė du sulankstomus odinius kibirus ir atnešė vandens iš upečio, vingiuojančio per Susirinkimų aikštę, o Gilanas Ugniui ir Trūkiui atseikėjo avių. Porą dienų arkliai galės rupšnoti vešlią žolytę, bet po sunkaus darbo jie nusipelnė skanėsto.

Žvalgai mielai palepindavo savo žirgelius.

Jiedu pasistatė palapines ir nusišlavė šakeles bei lapus. Laužavietės akmenys buvo išvartyti, veikiausiai kurių nors užklydusių gyvūnų, bet Vilis juos greitai sutvarkė.

– Niekaip nesuprantu, kur prašapo tas Holtas, – murmėjo Gilanas, dirščiodamas į vakarus, iš kur pro medžių kamienus skverbėsi besileidžiančios saulės spinduliai. – Kaip reikiant vėluoja.

– Gal neatvyks? – spėjo Vilis.

Gilanas sučiaupė lūpas.

– Holtas praleis susirinkimą? – nepatikliai tarė. – Jis kasmet dalyvauja. Ir tikrai nepraleistų progos pamatyti tave.

Gilanas, kaip ir Vilis, buvo Holto mokinys. Bet žinojo, kad niūruolį vyresnįjį žvalgą ir jaunąjį jo bičiulį sieja ypatingas ryšys – jie buvo daugiau nei mokytojas ir mokinys. Vilis Holtui buvo tarsi sūnus.

– Neįsivaizduoju, – toliau kalbėjo Gilanas, – kas jį galėjo sulaikyti.

– Regis, kai kas sulaikė, – už nugarų pasigirdo pažįstamas balsas.

Ūmiai atsigręžęs Vilis su Gilanu pamatė už jų stovintį Kraulį. Žvalgų vadas buvo sėlinimo meistras.

– Krauli! – sušuko Gilanas. – Iš kur išdygai? Ir kodėl niekada negirdžiu, kaip prieini?

Kraulis išsišiepė. Didžiavosi savo gebėjimu.

– Na, politiniame Aralueno pilies gyvenime gebėjimas prisėlinti prie žmonių yra labai naudingas, – tarė jis. – Visi tik ir dalijasi paslaptimis – nustebtumėte, kiek daug sužinau, žmonėms nė nepastebint, kad esu šalia.

Du jauni žvalgai atsistojo ir paspaudė vadui ranką. Kol Gilanas puode virė kavą, Vilis uždavė klausimą, nedavusį jam ramybės nuo pat netikėto Kraulio pasirodymo.

– Ar Holtas tikrai neatvyks į susirinkimą? – paklausė. – Kodėl?

Kraulis patraukė pečiais.

– Užvakar gavau iš jo žinią. Jis vakarinėje pakrantėje, aiškinasi gandus apie kažkokį naujai atsiradusį religinį kultą. Sakė nespėsiąs čia atkakti.

– Religinį kultą? – nusistebėjo Vilis. – Kokį dar religinį kultą?

Kraulis bjaurėdamasis išlenkė lūpas.

– Manau, įprasti dalykai, – jis pažvelgė į Gilaną, kad šis patvirtintų jo žodžius. – Gilai, juk supranti, apie ką kalbu?

Gilanas linktelėjo.

– Kuo puikiausiai. „Ateikite ir prisidėkite prie mūsų, – pašaipiai pacitavo jis. – Mūsų dievas yra vienintelis tikras dievas, jis apsaugos jus nuo pasaulį ištiksiančios pražūties. Su mumis būsite saugūs ir ramūs. A... tiesa, gal galėtumėte už saugumo laidavimą atiduoti mums visus savo turtus?“ Maždaug taip? – paklausė.

Kraulis sunkiai atsiduso.

– Esmė tokia. Jie perspėja žmones apie artėjančią negandą, nors patys ir ketina ją sukelti.

Gilanas pripylė tris puodukus garuojančios kavos ir išdaliavo.

Kraulis matė, kaip du jaunesnieji žvalgai į savuosius įsidėjo po gerą šaukštą laukinių bičių medaus. Papurtė galvą.

– Nieku gyvu nepriprasčiau prie kavos su medumi skonio. Jaunystėje mudu su Holtu dėl to vis ginčydavomės.

Vilis nusišypsojo.

– Jei esi Holto mokinys, kitos išeities neturi. Išmoksti šaudyti iš lanko, svaidyti peilį, tyliai judėti ir gerti kavą su medumi.

– Jis puikus mokytojas, – gardžiudamasis kava tarė Gilanas. – Ar Holtas sakė, kaip vadinasi šis naujas kultas? Jie dažniausiai pasivadina kokiu nors didingu vardu, – paaiškino Viliui.

– Nesakė, – tarė Kraulis.

Regis, jis dvejojo, išsakyti kitą savo mintį ar ne. Galop apsisprendė.

– Jis nerimauja, kad gal ir vėl sukilo Pašaliečiai.

Viliui vardas nieko nereiškė, o Gilanas pakėlė galvą.

– Pašaliečiai? – pakartojo jis. – Prisimenu tą vardą. Ko gero, tai buvo antraisiais mano mokinytės metais. Ar tik judu su Holtu tada nekeliavote susitikti su jais?

Kraulis linktelėjo.

– Kartu su Beriganu ir dar keliais žvalgas.

– Turėjo būti neblogas kultas, – nusistebėjo Vilis.

Senas aralueniečių posakis bylojo: „Vienas maištas – vienas žvalgas.“ Tai reiškė, kad net ir su didžiausiomis bėdomis paprastai susitvarko vienas žvalgas.

– Tai jau tikrai, – pritarė Kraulis. – Jie buvo itin nemalonūs žmogeliai, pridarę žalos visam kraštui. Užtrukome, kol su jais susitvarkėme. Todėl Holtas ir stengiasi kuo daugiau sužinoti apie šią naująją grupuotę. Jei sugrįžo Pašaliečiai, turėsime veikti greitai.

Jis išvertė į laužą kavos tirščius ir padėjo puoduką.

– Verčiau nesukime galvos, kol nieko dorai nežinome. Reikia rengti susirinkimą. Gilai, pamaniau, gal galėtum dviem paskutinio kurso mokiniams duoti papildomą nematomo judėjimo pamoką?

– Žinoma, – sutiko Gilanas.

Kraulis puikiai gebėjo judėti tyliai, o Gilanas buvo žvalgų tarnybos nematomo judėjimo meistras. Jo gebėjimas

daugiausia buvo paremtas intuicija, bet jis galėjo duoti ir praktinių patarimų.

– O tu, Vili, – kreipėsi Kraulis, – gal galėtum įvertinti pirmamečių pažangą? Šiomet jų turime tris.

Kraulis matė: jaunuolis jaučiasi nusivylęs, kad neatvyks buvęs mokytojas. Bus naudingiau, jei jis galvos apie kitus dalykus, nusprendė vyresnysis žvalgas. Vilis atitoko.

– O, Krauli, atleisk! Ką sakei? – kaltai paklausė jis.

– Gal padėtum mums įvertinti tris pirmakursius? – pakartojo Kraulis.

Vilis skubiai linktelėjo.

– Taip, žinoma! Atsiprašau. Užsigalvojau apie Holtą. Tikėjaisi jį pamatyti, – pasiaiškino jis.

– Mes visi tikėjomės, – pritarė Kraulis. – Rūškanas jo veidas ypatingai nušviečia mūsų dieną. Bet apie jį vėliau.

Jis trumpai padvejojo.

– Beje... ne, nieko. Tai palūkės.

– Kas palūkės? – susidomėjo Vilis.

Kraulis nusišypsojo. Smalsumas – gero žvalgo požymis. Tačiau drausmė irgi.

– Nieko tokio. Pasakysiu atėjus laikui. Kol kas norėčiau, kad pamokytum berniukus šaudyti iš lanko ir patikrintum, kaip jie sprendžia taktikos uždavinį.

– Pasakyta – padaryta.

Kelias sekundes pamąstęs Vilis paklausė:

– Ar taktikos uždavinį sukurti turėsiu aš?

Kraulis papurtė galvą.

– Ne. Mes jau sukūrėme. Tiesiog stebėk, kaip jie jį sprendžia. Tau turėtų būti smagu, – mįslingai pridūrė jis.

Pakilo ir nusibraukė dulkes nuo užpakalio.

– Ačiū už kavą, – padėjojo. – Pasimatysime vakare per šventę.

Ką gi, – tarė Vilis trims berniukams, – pažiūrėkime, kaip šaudote. Po dešimt strėlių į štai tuos taikinius.

Jis parodė tris didelius įprastus apskritus taikinius už septyniasdešimt penkių metrų. Trejetukas žengė prie šaudymo linijos. Toliau treniravosi du vyresni žvalgai, šaudė į taikinius, ne didesnius už lėkštę, pastatytus už pusantro šimto metrų. Trys pirmamečiai net išsižioję žiūrėjo, kaip meistrų strėlės viena po kitos cvaksi į vos matomus taikinius.

– Iki sutemų dar turime laiko, – nutęsė Vilis.

Jis nenutuokė, kad mėgdžioja atsainų, pašaipų Holto balsą – taip su juo kalbėdavo mokytojas, kai jis dar tik ugdėsi pirmuosius žvalgų gebėjimus.

– Taip, pone. Atleiskite, pone, – ištarė arčiausiai stovintis berniukas.

Visi išpūtę akis sužiuro į Vilį. Jis atsiduso.

– Stiuartai? – kreipėsi į kalbėjusįjį.

– Taip, pone?

– Nevadink manęs ponu. Mes abu žvalgai.

– Bet... – pradėjo sakyti kitas berniukas.

Jis buvo kresnas, tankūs rusvi plaukai netvarkingai krito ant kaktos. Vilis atmintyje pasirausė jo vardo. Prisiminė – Lajamas.

– Taip, Lajamai?

Berniukas nedrąsiai šūravo koja.

– Bet mes mokiniai, o jūs... – jis nutilo.

Nebežinojo, ką ketino pasakyti. Gal kokią nors nesąmonę, pavyzdžiui: „Bet mes mokiniai, o jūs esate *jūs*.“

Vilis, pats to nežinodamas, buvo berniukų žavėjimosi objektas. Jis buvo legendinis Vilis Taika, žvalgas, išgelbėjęs karaliaus dukterį nuo Morgarato vargalų kariaunos, paskui saugojęs jį, kai juos pagrobė plėšikaujantys skandai. Vėliau jis išmokė lankininkų būrį ir jam vadovavo mūšyje su mudžajų raiteliais. O vos pernai apgynė nuo skotų šiaurinę karalystės sieną.

Trys mokinukai pagarbiai būtų žiūrėję į kiekvieną žvalgą, bet Vilis Taika buvo vos keleriais metais už juos vyresnis, todėl jiems atrodė kaip didžiai šlovingas didvyris. Pamatę Vilį jie mažumėlę nustebo. Tikėjosi išvysti aukštą vyrą, tikrą didžiažmogį. Tačiau jiems buvo pristatytas lieknas skaisčia-veidis linksmuolis vaikinukas, mažesnis nei vidutinio ūgio. Jei Vilis būtų visa tai žinojęs, būtų gerokai susigėdęs, bet ir pasijuokęs. Kaip tik taip žmonės pasijusdavo pirmą kartą pamatę Holtą. Jam nenutuokiant, jo šlovė ėmė prilygti buvusio mokytojo šlovei.

Tegu Vilis nesuvokė, kaip jį garbina tie berniukai, bet suprato, kokia praraja, jų akimis, skiria mokinį nuo tikro žvalgo. Prisiminė, kad ir pats panašiai jautėsi.

– Jūs esate žvalgo mokiniai, – tarė jis. – Pagrindinis žodis čia yra „žvalgo“.

Jis bakstelėjo į sidabrinį ažuolo lapą, kabantį ant kaklo:

ŽVALGO MOKINYS

DEVINTA KNYGA

HOLTAS PAVOJUJE

Holtas, Horacijus ir Vilis seka Tenisono pėdsakais į Piktą. Jie pasiryžę sustabdyti Pašaliečių pranašą ir likusius jo sekėjus, kad tie nenusigautų iki Aralueno. Klomelyje Vilis nukovė vieną iš Tenisono pasamdytų žudikų genoviečių, bet dar du liko gyvi. Ar nepaprastas Vilio ir Holto taiklumas šaudant iš lanko padės jiems dvikovoje su žmogžudžiais? O gal Vilio mokytojas stojo į paskutinį savo mūšį?

Skandija – karinga šalis. Čia vertinama jėga, išvermė ir gebėjimas bendradarbiauti. Būti geru kariu – didelė garbė.

Kaip skandai tampa kariais? Šešiolikos sulaukę jaunuoliai suskirstomi į komandas, vadinamas brolijomis. Tris mėnesius jie turės kartu gyventi, sunkiai treniruotis ir mokytis laivybos, mūšio taktikos, kautis ginklais ir dirbti išvien. Brolijos turi ne tik atlaikyti sunkius išbandymus, bet ir rungtyniauti tarpusavyje. Laimėti gali tik viena.

Halas – pusiau skandas, pusiau araluenietis. Dėl savo kilmės jis dažnai nuvertinamas ir pašiepiamas. Nesvarbu, kad turi įgimtą talentą laivybai ir yra puikus išradėjas. Kiti jo brolijos nariai – tokie patys atstumtieji, kurių niekas nenorėjo savo komandose. Tačiau jie drąsūs, protingi, išradingi ir žino, ko siekia. Vaikinams teks sutelkti visas jėgas ir sumanumą, kad įrodytų, ko iš tiesų verti.

Šiandien jie – atstumtieji. Tačiau galbūt rytoj taps didvyriais.

Tarptautinio bestselerio „Žvalgo mokinys“
autorius Johno Flanagano serijoje
„Brolija“ – nuotykiškai jūrose, negailestingi
piratai ir nepamirštami mūšiai!

